

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **Město Klatovy**, sídlem nám. Míru 62, Klatovy

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2017, č. j. 20189/17/5000-10610-701638

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

- 1. Finanční úřad pro Plzeňský kraj (dále jen „*správce daně*“) rozhodnutím – platebním výměrem na penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně za období od 6. 12. 2013 do 8. 12. 2015 – ze dne 11. 7. 2016, č. j. 1368066/16/2300-31471-401531 (dále jen „*platební výměr*“), vyměřil žalobci penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně ve výši 423.674 Kč.

2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 5. 2017, č. j. 20189/17/5000-10610-701638 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), zamítl odvolání žalobce a platební výměr potvrdil.
3. Žalobou ze dne 3. 7. 2017, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „*soud*“) doručenou dne 4. 7. 2017, se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí.

II.

Žaloba

4. Žalobce uvedl, že penále bylo vyměřeno na základě nezákonného platebního výměru o uložení povinnosti k odvodu, proto je rovněž samo nezákonné. Penále a jeho výše je neoddělitelně spjato s rozhodnutím o odvodu a s výší odvodu za porušení rozpočtové kázně, proto nezákonnost platebního výměru o odvodu musí mít za následek rovněž nezákonnost platebního výměru ohledně penále. Posouzení zákonnosti platebního výměru o odvodu musí být řešeno jako předběžná otázka při posuzování zákonnosti platebního výměru na penále. Důvody, proč je platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně, i jej potvrzující rozhodnutí odvolacího finančního ředitelství nezákonné, jsou uvedeny ve správní žalobě města Klatovy podané dne ke Krajskému soudu v Plzni dne 19. 08. 2016; věc je projednávána pod č. j. 30 Af 30/2016-28. Město Klatovy napadá rozhodnutí správce daně zejména proto, že v dotčeném zadávacím řízení nedošlo k porušení zákona o veřejných zakázkách neodůvodněným použitím obchodních značek, k čemuž došel správce daně a uložil za to povinnost odvodu poskytnutých finančních prostředků ve výši 25% z dotace. Předmět plnění, který byl obsahem veřejné zakázky „Luby – chodník podél silnice I/27“, byl v zadávací dokumentaci (výkazu výměr a projektové dokumentaci) popsán zcela dostatečně pomocí technických podmínek. Doplnění popisu předmětu plnění v několika ojedinělých případech o konkrétní název výrobku bylo použito jen s účelem dosáhnout co největší přesnosti. Zadavatel zamýšlel pouze vymezení požadovaného standardu, nikoliv preferenci konkrétního dodavatele, a umožnil v zadávacích podmínkách i jiné technicky a kvalitativně srovnatelné řešení. Nelze tedy uvedení obchodních značek chápat jako náhradu popisu požadovaného plnění, protože předmět plnění byl dostatečně popsán i bez jejich uvedení. Správní orgán v uvedení značek u několika položek spatřil porušení § 44 odst. 11 zákona o veřejných zakázkách, kde se uvádí: „*Není-li to odůvodněno předmětem veřejné zakázky či nemá-li sektorový zadavatel na zboží či službu, která je součástí veřejné zakázky, uzavřenou rámcovou smlouvu dle tohoto zákona, nesmí zadávací podmínky, zejména technické podmínky, obsahovat požadavky nebo odkazy na obchodní firmy, názvy nebo jména a příjmení, specifická označení zboží a služeb, které platí pro určitou osobu, popřípadě její organizační složku za příznačné, patenty na vynálezy, užité vzory, průmyslové vzory, ochranné známky nebo označení původu, pokud by to vedlo ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo určitých výrobků. Takový odkaz lze výjimečně připustit, není-li popis předmětu veřejné zakázky provedený postupem podle § 45 a 46 dostatečně přesný a srozumitelný. V případě stavebních prací lze takový odkaz připustit, pouze pokud nepovede k neodůvodněnému omezení hospodářské soutěže. Zadavatel v takových případech vždy výslovně umožní pro plnění veřejné zakázky použití i jiných, kvalitativně a technicky obdobných řešení.*“ Město Klatovy je přesvědčeno, že použití značkových specifikací v daném případě nevedlo ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo určitých výrobků. Nabídku podalo 16 uchazečů, podobný počet jako v ostatních zadávacích řízeních s obdobným předmětem plnění, z čehož je zřejmé, že nedošlo k vyloučení nebo omezení soutěže subjektů účastnících se na trhu v dané oblasti. Městu Klatovy není jasné, jak mohl správce daně dojít k závěru, že použití značek vedlo ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých

dodavatelů nebo určitých výrobků, když se vůbec nezabýval obsahem podaných nabídek. Proto jsme přesvědčeni, že v uvedeném případě nedošlo k porušení zásad rovného zacházení a principů zákona o veřejných zakázkách. Oporou pro uvedený názor města Klatovy je i výsledek řízení vedeného ve věci uvedené veřejné zakázky na základě podnětu SFDI i Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže. Z příkazu ÚOHS přitom vyplývá, že nespátňuje v použití odkazů na obchodní značky a názvy porušení zákona o veřejných zakázkách. Nikoli každé porušení povinnosti stanovené poskytovatelem dotace je zároveň porušením rozpočtové kázně. I kdyby v uvedeném případě došlo k formálnímu pochybení v rámci zadávacího řízení, neovlivnilo to nijak účel, na který byly poskytnuté finanční prostředky použity. Považujeme tedy za nadměrně tvrdé a odporující smyslu poskytování dotačních prostředků, pokud byl uložen odvod ve výši 25% z poskytnutých prostředků a následně penále za prodlení s odvodem uvedených financí, což v součtu činí téměř ½ všech poskytnutých finančních prostředků. Nejvyšší správní soud judikoval v rozsudku ze dne 16. 7. 2008, č. j. 9 Afs 202/2007 - 68, že při hodnocení neurčitého pojmu „neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků“ [§ 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel] je nutné, krom jiného, vycházet i z účelu poskytnutých veřejných prostředků a jeho naplnění. Z tohoto vyplývá, že nikoliv každé porušení příslušné povinnosti je zároveň neoprávněné použití prostředků a jako takové musí být vráceno zpět do veřejného rozpočtu. V rozsudku ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 Afs 1/2008 - 45, Nejvyšší správní soud uvedl, že „Sankční odvod je třeba vždy spojovat jen s neoprávněným nakládáním s finančními prostředky státu a jeho uložení nemůže být postaveno na ryze formalistickém přístupu, bez ohledu na skutečný stav věci. Klíčovou pro posouzení věci je tak skutečnost, zda daňový subjekt poskytnuté prostředky použil na úhradu nákladů přímo souvisejících s financováním podporovaného projektu.“ Dále v rozsudku NSS 4 As 117/2014 - 39 se uvádí, že „Sankční odvod je třeba vždy spojovat jen s neoprávněným nakládáním s finančními prostředky státu a jeho uložení nemůže být postaveno na formalistickém přístupu, bez ohledu na skutečný stav věci. Rozhodující kritérium pro posouzení, zda se jedná o neoprávněné použití či zadržení dotace totiž je, zda došlo k jejímu poskytnutí v rozporu s jejím účelem.“ Žalobce je přesvědčen, že závěr správce daně o porušení rozpočtové kázně není správný. Zadávací řízení probíhalo transparentně, zúčastnilo se jej 16 uchazečů, tzn. nabídku podaly zhruba všechny firmy pohybující se v dané době na trhu. Nabídková cena vítězného uchazeče a tedy i konečná cena díla je výrazně nižší než předpokládaná hodnota zakázky. Město Klatovy veškeré dotační finanční prostředky vyčerpalo v souladu s účelem dotace, tj. na vybudování uvedené stavby – chodníku v Lubech. Nic z těchto prostředků nezneužilo ani se nijak neobohatilo

5. Žalobce rovněž zpochybňuje stanovenou výši odvodu. Správce daně vyměřil odvod ve výši 25% z poskytnuté dotace, přičemž nepostupoval v souladu s konstantní judikaturou (např. rozsudek NSS 5 As 95/2014 nebo 4 As 215/2014). V ní se uvádí, že správce daně má uložit odvod v takovém rozsahu, v jakém byla rozpočtová kázeň porušena a má zohlednit při stanovení výše odvodu i tu část peněžních prostředků, které byly čerpány v souladu s podmínkami dotace. Správce daně ve svém rozhodnutí nerozklíčoval, jak došel ke konkrétní částce rovnající se 25% poskytnuté dotace. Nerozepisuje, jakého objemu poskytnutých finančních prostředků se správcem daně uznané pochybení v zadávací dokumentaci týká, jaký to podle jeho posouzení mělo dopad na cenu díla atd. Správce daně zřejmě postupuje podle svých vnitřních předpisů a nezohledňuje dostatečně přiměřenost a proporcionalitu stanovené výše odvodu podle podmínek konkrétního případu. Ze všech výše uvedených důvodů je žalobce přesvědčen, že nebyl dán důvod k vyměření odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 44a odst. 4 písm. c) zákona o rozpočtových pravidlech

v dané výši (a tedy ani k vyměření penále). Městu Klatovy byla stanovena povinnost k vrácení peněžních prostředků ve výši 578.000 Kč a penále ve výši 423.674 Kč. Tato částka v souhrnu činí téměř polovinu poskytnutých dotačních prostředků (dotace činila 2.312.000 Kč), a to za situace, kdy veškeré poskytnuté finanční prostředky byly použity na stanovený účel a formální pochybení shledané správcem daně v zadávacím řízení nebylo uznáno za porušení zákona o veřejných zakázkách ani Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže. Povinností správce daně je dbát o co nejúplnější zjištění rozhodných skutečností (§ 9 odst. 2 daňového řádu, dále § 92 odst. 2 daňového řádu), což správce daně neučinil. Uvedený postup správce daně tak je v rozporu s principem dobré správy a neodpovídá zásadám daňového řízení. Správce daně v tomto případě porušil minimálně zásady uvedené v § 1 odst. 2 daňového řádu („Správa daně je postup, jehož cílem je správné zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady.“) a § 8 odst. 3 („Správce daně vychází ze skutečného obsahu právního jednání nebo jiné skutečnosti rozhodné pro správu daní.“)

6. Žalobce je dále přesvědčen, že stanovené penále je nepřiměřeně tvrdé. Platební výměr na odvod byl vydán dne 01. 12. 2015 a již dne 08. 12. 2015, tzn. dlouho před nabytím právní moci uvedeného platebního výměru na odvod, byla částka odvodu v plné výši městem Klatovy uhrazena na účet správce daně. Město Klatovy tak nemělo reálnou šanci nijak stanovení povinnosti k úhradě penále zabránit, ač postupovalo velmi rychle a vůbec v prodlení se zaplacením odvodu nebylo. Vzhledem k vývoji celého případu město Klatovy nemohlo předem tušit, zda a v jaké výši bude na základě kontroly stanoven odvod za porušení rozpočtové kázně, nemohlo tak uvedené finanční prostředky poskytnuté dotace vrátit dříve nebo snad je od poskytovatele dotace ani vůbec nepřijmout. Není tak zřejmé, jakým způsobem žalobce měl postupovat, aby měl vůbec šanci vyhnout se platebnímu výměru na penále. Analogicky dle § 44 odst. 1 písm. j) zákona č. 218/2000 Sb. by mělo být penále vypočteno ode dne následujícího po dni, do kterého měl příjemce na základě platebního výměru odvod uhradit. Postup správce daně je tak v rozporu se zásadami daňového řízení – např. § 5 odst. 3 daňového řádu (Správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a třetích osob (dále jen „osoba zúčastněná na správě daní“) v souladu s právními předpisy a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.) V této věci nemělo město Klatovy reálnou možnost vyhnout se penále či ovlivnit jeho výši, i když na základě platebního výměru na odvod prakticky ihned reagovalo a stanovený odvod uhradilo. Možnost ovlivnění výše penále naopak měl ve svých rukou správce daně, který, pokud by postupoval rychleji a platební výměr na odvod byl vydán dříve, mohl výši penále podstatně snížit.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný musí vdané věci prvně zdůraznit, že převážná část žalobních námitek svým obsahem směřuje proti vyměření samotného odvodu za porušení rozpočtové kázně, který byl dle názoru žalobce vyměřen nezákonně, pročez jim v tomto řízení nelze dle názoru žalovaného přisvědčit, nadto je třeba uvést, že v této věci je vedeno samostatné soudní řízení před Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. 30 Af 30/2016. Vzhledem k této skutečnosti nebude žalovaný k těmto zaujímat žádné stanovisko, jelikož tyto mohou být předmětem pouze výše uvedeného soudního řízení.
8. Žalovaný rovněž nesouhlasí s názorem žalobce, že v rámci posouzení zákonnosti platebního výměru na penále musí být řešena zákonnost platebního výměru na odvod

jakožto předběžná otázka. Je nutno uvést, že penále z prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně má k samotnému odvodu za porušení rozpočtové kázně toliko akcesorickou povahu, přičemž sleduje jeho procesní osud. Vzhledem k této skutečnosti, je žalovaný toho názoru, že jakákoliv změna platebního výměru na odvod schopná ovlivnit výši vyměřeného penále, např. úprava výše vyměřeného odvodu, musí nutně vyústit v revizi samotného platebního výměru na penále z moci úřední, a tedy není nutno posoudit zákonnost platebního výměru na odvod jakožto předběžnou otázku v dané věci.

9. Žalovaný je toho názoru, že penále z prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně bylo v případě žalobce stanoveno v souladu se zákonem, výslovně s ustanovením § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech, které stanoví, že penále z prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně se vyměří ve výši 1 promile z částky odvodu za každý den prodlení, nejvýše však do výše odvodu, přičemž toto se počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny. Žalovaný tedy konstatuje, že penále bylo vypočteno ve správné výši a to za období od 6. 12. 2013 do 8. 12. 2015, kdy správce daně dále vycházel z výše odvodu stanoveného platebním výměrem na odvod.
10. K námitce, že žalobce nebyl s úhradou odvodu za porušení rozpočtové kázně v prodlení, jelikož tento byl stanoven platebním výměrem na odvod, který byl vydán dne 1. 12. 2015, přičemž žalobce jej uhradil již dne 8. 12. 2015, žalovaný uvádí, že tato je nedůvodná. Dle názoru žalovaného je penále dle ustanovení § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech nutno posuzovat v tom smyslu, že toto je žalobci stanoveno za celou dobu po kterou neoprávněně disponuje dotačními prostředky, tedy od samotného porušení rozpočtové kázně (resp. dne následujícího porušení rozpočtové kázně) žalobcem do dne úhrady odvodu, tedy celou dobu kdy žalobce disponuje výhodou ze zadržení těchto prostředků. Nelze než pro úplnost uvést, že dané ustanovení bylo v případě žalobce aplikováno správně, na základě řádně zjištěného skutkového stavu, protože v tomto nelze spatřovat pochybení správce daně, resp. žalovaného.
11. Odkaz žalobce na analogické užití ustanovení § 44 odst. 1 písm. j) zákona o rozpočtových pravidlech je pro danou věc nepřipadný. Nelze než uzavřít, že toto ustanovení se vztahuje pouze na případy porušení rozpočtové kázně, ke kterým dojde před samotným přijetím poskytovaných dotačních prostředků, k této situaci ovšem u žalobce nedošlo. Poskytnuté peněžní prostředky byly připsány na účet žalobce dne 29. 11. 2013, přičemž k samotnému porušení rozpočtové kázně žalobcem došlo dne 5. 12. 2013, protože výše uvedené ustanovení nemohlo být v případě žalobce aplikováno.
12. K námitce, že správce daně měl možnost ovlivnit výši penále z prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, pokud by v řízení postupoval rychleji je nutno posoudit jako nedůvodnou. K okamžiku rozhodnému pro vyměření penále z prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, který vyplývá z ustanovení § 44a odst. 8 zákona o rozpočtových pravidlech, se žalovaný vyjádřil v předchozí části vyjádření, na které tímto odkazuje.

IV.

Replika žalobce

13. V replice žalobce shrnul svou dosavadní argumentaci a k otázce aplikace § 44 odst. 1 písm. j) uvedl, že v projednávaném případě město Klatovy jako zadavatel vyhlásilo zadávací podmínky a zahájilo zadávací řízení dne 13. 02. 2013, přičemž dle tvrzení žalovaného právě

použitím značkových specifikací ve výkazu výměr, který byl součástí uvedené výzvy, došlo k porušení rozpočtových pravidel a tedy k porušení rozpočtové kázně. Žalovaný poskytl finanční prostředky dotace dne 29. 11. 2013. Jedná se tedy analogicky o případ uvedený v § 44 odst. 1 písm. j) rozpočtových pravidel, neboť k porušení rozpočtové kázně (jak tvrdí správce daně) došlo před přijetím dotace a penále za porušení rozpočtové kázně by se tak mělo počítat ode dne následujícího po dni, do kterého měl příjemce na základě platebního výměru odvod uhradit.

V.

Posouzení věci soudem

14. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

VI.

Rozhodnutí soudu

15. Žaloba není důvodná.
16. Pro nyní projednávanou věc mají klíčový význam závěry, které jsou předmětem konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle nichž „uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně a předepsání penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně spolu sice vzájemně souvisí, jde však o dvě samostatná rozhodnutí správce daně, proti kterým se lze bránit samostatnými odvoláními a žalobami, případně i kasačními stížnostmi. Daná samostatnost se projevuje též v okruhu námitek, jejichž posouzení má význam v tom kterém řízení. Při přezkumu rozhodnutí o sdělení penále nelze posuzovat námitky týkající se otázky, zda vůbec a v jakém rozsahu došlo k porušení rozpočtové kázně. Pro posouzení této otázky je určeno řízení o přezkumu platebního výměru, jímž byl uložen samotný odvod za porušení rozpočtové kázně. (zvýrazněno zdejší soudem) Proto nelze v probíhajícím řízení vypořádat námitky stěžovatele, jimiž brojí proti samotnému odvodu za porušení rozpočtové kázně, resp. jeho argumentaci, dle které se porušení rozpočtové kázně vůbec nedopustil. Opačný postup by mohl vést k odlišným závěrům v každém z těchto řízení.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Afs 128/2015 – 45).
17. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvážil, že „rozsah přezkumu platebního výměru na penále odvolacím orgánem i soudem je tedy oproti přezkumu platebního výměru na odvod za porušení rozpočtové kázně limitován. V těchto řízeních se zjišťuje pouze, zda existuje pravomocné rozhodnutí, kterým byl vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně, zda je penále počítáno za každý den prodlení počínaje dnem, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně a konče dnem odvedení prostředků jeho platbou, zda je použita správná sazba penále a zda bylo penále stanoveno nejvýše do částky uloženého odvodu.“
18. Optikou shora uvedeného soud nahlížel na jednotlivé žalobní body, přičemž je zcela zřejmé, že žalobní námitky v rozsudku uvedené pod body (4) a (5) představují polemiku právě s tím, zda, resp. v jakém rozsahu došlo k porušení rozpočtové kázně ze strany žalobce. S ohledem na výše citované judikатурní závěry, s nimiž se zdejší soud plně ztotožňuje, se soud danými žalobními body dále nezabýval. Nezbyvá než doplnit, že pokud by správní soudy v řízení o žalobě proti platebnímu výměru za odvod dospěly k závěru, že tento byl

vyměřen nezákonně, pak by po žalobci nemohlo být vymáháno ani penále, neboť by pozbylo svůj právní základ.

19. Pokud se jedná o samotnou výši penále, pak platí, že odvod za porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech byl žalobci uložen platebním výměrem ze dne 1. 12. 2015. Vyměřený odvod byl žalobcem uhrazen dne 8. 12. 2015. Žalobci bylo zároveň uloženo penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně. K tomuto porušení došlo dne 5. 12. 2013 (datum neoprávněného použití poskytnutých finančních prostředků žalobcem), penále bylo proto počítáno ode dne následujícího, tedy od 6. 12. 2013. Protože žalobce vyměřenou částku odvodu zaplatil, penále bylo předepsáno ke dni platby, tedy do 8. 12. 2015, v celkové výši 423.674 Kč. Soud takový postup považuje za zcela v souladu se zákonem, když platí, že vyměření penále ani jeho výše nezávisí jakkoli na správním uvážení daňových orgánů. Ocítne-li se poplatník v prodlení s úhradou, správce daně penále předepíše v zákonem stanovené výši 0,1% z částky odvodu za každý den prodlení.
20. Zcela nepřikladný je odkaz žalobce na § 44 odst. 1 písm. j) zákona o rozpočtových pravidlech, podle něhož platí, že *„porušením rozpočtové kázně je porušení povinnosti stanovené právním předpisem, rozhodnutím nebo dohodou o poskytnutí dotace nebo návratné finanční výpomoci, které přímo souvisí s účelem, na který byla dotace nebo návratná finanční výpomoc poskytnuta a ke kterému došlo před přijetím peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv a které trvá v okamžiku přijetí prostředků na účet příjemce; prvním dnem porušení rozpočtové kázně je den jejich přijetí příjemcem; penále za porušení rozpočtové kázně se počítá ode dne následujícího po dni, do kterého měl příjemce na základě platebního výměru odvod uhradit.“* Žalobce se v žádném případě nemůže domáhat aplikace zvláštního pravidla pro výpočet penále uvedeného ve větě třetí citovaného ustanovení, neboť se jedná o způsob výpočtu penále, který je výlučně spjat s naplněním skutkové podstaty porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. j) zákona o rozpočtových pravidlech. V nyní projednávané věci však bylo penále vyměřeno v souvislosti s porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech, podle něhož platí, že *„porušením rozpočtové kázně je neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem.“* Pokud by se snad žalobce domníval, že svým jednáním naplnil jinou skutkovou podstatu porušení rozpočtové kázně než tu, za kterou mu byl vyměřen odvod, jak naznačuje v žalobě, resp. v replice, jedná se opět o argument směřující proti rozhodnutí o uložení odvodu, který soudem v nyní projednávané věci nemůže být brán v potaz.
21. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

22. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 31. 7. 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu